DOMINIKA NA CESTĚ JAPONSKEM

DOMINIKA GAWLICZKOVÁ

Dominika na cestě Japonskem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Dominika Gawliczková
Dominika na cestě Japonskem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

DOMINIKA NA CESTĚ JAPONSKEM

Dominika Gawliczková
Ilustrovala Dana Ledl

CPRESS

Část první 8

一 11

二 27

三 45

四 59

Fotoalbum 71

Část druhá 92

五 95

六 117

七 125

八 137

Fotoalbum 149

Část třetí 168

九 171

十 181

十一 205

十二 219

Fotoalbum 235

Poděkování 261

Dále jen bez bot.

1

- ICI -

VIP
24時間営業

„Donedávna tady spávala moje matka," odsune pan Minato dveře, kterých jsem si nikdy předtím nevšimla. Před námi se objeví rozestlaná postel. „A to je můj otec," obrátí se naše pohledy doprava na nablýskaný buddhistický oltář, zdobenou skříňku, jež zabírá zhruba třetinu malé místnosti.

„Váš otec?"

„Ano, můj otec. Jestli vám nevadí spát tady s ním. Je velmi něžný," pochechtává se vesele. Směju se – myslím – taky, ale jistá si nejsem. Srdce se mi rozbušilo v panice, napůl protože nevím, jak vhodně reagovat, a napůl z vyhlídky na noc strávenou v těsné blízkosti urny.

Žasnu. Jsou to zhruba dva roky, co jsem si v peruánské kavárně náhodou sedla vedle Japonce. Dali jsme se do řeči a já se ho zeptala, jestli netuší, zda bych si v Japonsku jako cizinec mohla půjčit nebo koupit motorku. Nevěděl. Ale hned se dal do hledání a o chvíli později už mi radostně hlásil, že by to zřejmě neměl být problém.

Ta myšlenka se od té doby zase tolik neposunula. Zkrátka bych ráda objela Japonsko na motorce. Ne protože by to byl můj sen nebo bych tím sledovala jiný vyšší cíl, ale prostě jen tak. Protože to zní jako tuze hezká a zajímavá věc.

Přestože jsem ani na moment nezapochybovala, že se to opravdu uskuteční, žasnu, jak jednoduše a samozřejmě se to přihodilo, že se teď, hned v prvních dnech v Tokiu, ocitám v pokoji rodičů sedmašedesátiletého muže.

S panem Minatem jsme zatím prohodili jen pár slov. Setkali jsme se v kuchyni tradičního japonského ubytování, rjokanu, kde aranžoval květiny. Omlouval se mi, že se tam se svými květinami roztahuje. To, že mu hotel ve skutečnosti patří, přiznal až o něco později. Vzápětí mi daroval jukatu – japonský župan – a teď mi nabízí tajný pokoj, protože jsem prošvihla rezervaci na další noc a žádný už nezůstal volný.

„Možná kdybyste mohla zaplatit za výměnu povlečení," dodá, když dveře zasune zpátky. Věnuju mu zmatený pohled, nenapadlo mě, že bych za pokoj neplatila. To už se dá ale hbitě do pohybu a zmizí mi z očí. Je neuvěřitelně aktivní, neustále někam pobíhá a něco zařizuje, v průměru vykoná asi patnáct různých pohybů na jedno moje pohnutí hlavy.

Zůstanu stát na chodbě sama. Ve sněhobílých pantoflích dokloužu po lesklé dřevěné podlaze do výtahu, který navzdory neobyčejně tiché atmosféře i tradiční výzdobě interiéru do budovy zapadá, a i když je to nesmysl, člověk má pocit, že přesně takový by tu byl i před stovkami let. Ze své důstojnosti nic neztratil, dokonce ani když v něm včera bylo nablito.

Ve třetím patře zalezu do svého současného pokoje a svalím se na zem na tatami, rohož, která pokrývá podlahu. Není tu židle a krom nízkého stolku ani žádný nábytek. Trávím teď na zemi spoustu času a je to příjemné. Nové. Svět zezdola vypadá jinak. Obzvlášť výborně, když ten obyčejný, židlový svět na vysoké noze začne být trochu nuda.

Donedávna jsem toho o Japonsku příliš nevěděla. To se změnilo, když jsem se začala učit japonsky, a od té doby nasávám

každou důležitou, i pošetilou informaci. Když jsem nastupovala do letadla, měla jsem pocit, že toho vím až moc.

Teď už si to nemyslím. Když jsem prvně večer vyšla na křižovatku, nepřipadala jsem si jen jako cizinec v neznámé zemi, ale i na jiné planetě. Z nějakého důvodu je to úplně jiné než na fotkách. Vypadá to stejně, ale tam podobnost končí. Naživo je to, jako bych kráčela kulisami filmu, pořád čekám, kdy někdo řekne stop a vše se vrátí do normálu. Prodavačka za kasou se mi nebude klanět a tampony nebudu kupovat v elektru. Myslím, že to jsou tampony. Doufám, že to jsou tampony. Když mi je zabalí do papírového pytlíku, pytlík zalepí a vloží do neprůhledné igelitky, pochopím, že to jsou tampony a že o menstruaci se tady asi nemluví.

Mluví tady ale jinak všechno, všude, ze všech stran a hlavně najednou. Některé věci mluví jen tak samy, jiné začnou hrát, až když kolem nich projdu, a když mluví člověk, musí hodně nahlas, nebo raději rovnou do megafonu.

Pohled mi lítá nahoru na tu spoustu budov namačkaných na sebe i na obrovské plochy reklamního smogu, které jsou japonským písmem povznášeny na něco zvrhle krásného, a hlavně před sebe a kolem sebe. Na všechny ty muže v oblecích i ženy v lolitích šatech, na množství heren a bizarních podniků nabízejících všechno možné od jídla u živých tučňáků až po ježčí noční safari.

Neměla bych být tak překvapená. Vždyť je to Japonsko, takhle to má vypadat. A přece musím přiznat, že všem přípravám, informacím i filmům navzdory zažívám největší kulturní šok svého života.

Brzy se mi podaří dostat se do tempa. Zatímco při první návštěvě obchodu jsem zůstala minuty stát na místě a v jakémsi orgastickém šoku se usmívala na všechno kolem, teď po týdnu už třeba trefím na nádraží. Zpátky z něj je to horší, to mám pocit, že třikrát obejdu zeměkouli, než najdu východ na správné straně kolejí. Prošla jsem těmi podzemními uličkami nejmíň tisíckrát, nikdy však stejnou cestou. A už vůbec se mi nedaří najít ten supermarket, kde jsem byla předevčírem, jako by se snad propadl do země. Kroužím podzemím plným obchodů, restaurací a nástupišť, krokoměr v mobilu mi hlásí jeden rekord za druhým, a je mi vlastně trochu fuk, kam jdu. Hlavně musím jít rychle. Davy jsou tak husté a sjednocené, že jakmile se do nějakého dostanu, nejde už nikam vybočit. Připomíná to jízdu na dálnici, jsem si téměř jistá, že otočka do protisměru by byla život ohrožující.

Abych nabrala dobrý rytmus a taky vytěsnila všechna okolní hlášení a jiné zvuky, mám v uších hudbu. Jdu tak rychle, jak to jen jde, a mám pocit, že zastavit by bylo nemožné. Než se mi do cesty postaví vysoký kluk. Dívá se na mě s jistou naléhavostí. Jako by potřeboval pomoc. Špičky bot zabrzdí o podlahu, vytáhnu jedno sluchátko z ucha a čekám. Nemá se k ničemu. Stojí tam a zírá na mě. Netrpělivě se na něj zamračím. No tak?

„Líbíš se mi," vypadne z něj konečně. Zakoulím očima, usměju se na něj, zastrčím sluchátko zpátky a zase se rozběhnu.

Při návratu do rjokanu vždy znovu pochopím, proč jsou jeho interiéry tak tiché a minimalistické, po celém dni ve vyřvaném Tokiu je to oáza potřebného klidu. No, klidu. Pořád se tu něco děje. Pan Minato tu má dnes početnou návštěvu, které mě představil, a pokud to správně chápu, aktuálně se účastním marketingové porady prodejců bramborové pálenky.

Krom souhlasu, že to klidně vypiju, jim nejsem zrovna moc platná, a raději si odskočím na záchod. Tam se musím přezout z bílých papučí do jiných, společných barevných záchodových střevíců. Zdá se, že změna obuvi na toaletu je v Japonsku zvykem, čertvíproč. Možná že ty veselé těžké nazouváky toho snesou víc a něco je jen tak nepohorší.

Když se do společné místnosti s kuchyňkou vrátím, porada je u konce, zato je tam on. Zase on. Chlapík s letákem.

„Á, dobrý den, my už jsme spolu mluvili, že?" rozzáří se muž, když mě spatří.

„Ano, ano," přitakám. Víckrát.

„Vážně bych byl moc rád, kdybyste přišla."

„Pokusím se, ale asi to nebudu stíhat."

„Je to jenom na hodinu a je to zdarma! Prosím, přijďte!" přemlouvá mě. Nesnaží se mě zlákat do sekty ani mi prodat pojištění, chce, abych šla na turistickou prohlídku Tokia. Zadarmo. Kolem krku má visačku se spolkem dobrovolných amatérských průvodců a o mou účast vážně stojí.

Kdybychom nebyli v Japonsku, myslela bych si, že mě chce pod záminkou turismu zavraždit. Svoji urputnost vysvětluje vcelku logicky – pro amatérské průvodce je to šance, jak se zlepšit v angličtině –, mě ale docela děsí.

To, že nemám času nazbyt, je však pravda. A turistické prohlídky nejsou nic pro mě. Procházet se po městě ve skupince s průvodcovským výkladem je představa lákavá asi jako školní výlet na koncert oblíbené kapely.

„Je to docela legrace," poznamená Marine, Francouzka, která se objeví ve dveřích, „byla jsem." Trochu se podivuju, zdá se, že její nadšení je upřímné. Pak si ti dva spolu začnou povídat a já přemýšlet. Co když má pravdu?

S touhle dámou jsem vedla už pár nesmírně zajímavých rozhovorů, kdyby byla o něco nevrlejší, byla by moje 56leté já. Ona je

však moc milá, do Japonska jezdí často a manžela a děti nechává doma. Navíc umí spoustu zvláštních jazyků. U jednoho z nich se prý mluví i nosem, a pokud je člověk nastydlý, musí si dávat pozor, aby neřekl něco, čeho by litoval.

Ubytovaní cizinci jsou tady vůbec všichni skvělí, jsou totiž ohromně divní a já je zbožňuju. S normálními lidmi je strašlivá nuda.

Ta tady nehrozí. Ještě pořád se směju, jak jeden starší muž ze San Franciska v košili s pokémony zčistajasna vesele zahalekal: „Nazdar kamaráde, jak se máš, to je ale krásný den, že, krásný den dnes je." Kolemjdoucí Japonec leknutím uskočil snad dva metry.

Zdravila jsem se už i se zamilovanými lesbickými stařenkami, handrkovala se s Pákistáncem, opíjela se s belgickými doktory a s Kanaďanem řešila přemnožené mořské ježky. To všechno za úplnou chviličku, nějak se mi nechce věřit, že jsem tu jen pár dní, a ne roky.

„Je to příští neděli, v jednu hodinu se vychází od turistického centra," vytrhne mě chlapík z myšlenek, „snad přijdete."

Mám teď trochu jiné starosti. Koupila jsem si lístek na vlak, z automatu mi vyjely dva tvrdé papírky, a nevím, který z nich je jízdenka a který je účet. Ani kam jedu. Ale musím tam být zítra včas, čekají na mě v Hondě, abych si vyzvedla půjčenou motorku. Zatím jsem na každou schůzku přišla pozdě a určitě už musím být na nějakém japonském blacklistu.

Brzo ráno mě probudí pláč dítěte a taky to, že mě chtěl ve snu sežrat gepard. A jet lag. A taky asi dva litry zeleného čaje. Nejvíc ale nervozita.

Zvládnu to, přijedu včas a vyzvednu si hondu ve městě Kawasaki a udělám na to téma jen málo hloupých vtipů, jsem na sebe pyšná.

Honda Super Cub

Honda Super Cub je moped, který spatřil světlo světa v roce 1958 a vyrábí se v mnoha obměnách dodnes. Byl navržen jako motocykl pro každého a za řídítka dostal rodiny ve 160 zemích. S více než 100 miliony vyrobenými kusy se jedná o nejprodávanější motorové vozidlo v historii. Na rozdíl od běžných motorek se na něm všechny rychlosti řadí sešlápnutím řadičky dolů a bez stisknutí páčky spojky. Tu moped nemá z toho důvodu, že měl sloužit pro rozvážky nudlí a řidič potřeboval mít jednu ruku volnou.

Motorka je úplně nová, krásně se leskne a její prakticky české, červenomodrobílé zbarvení dozdobili růžovou japonskou espézetkou pro mopedy. Jezdí se tu vlevo a nemůžu si vzpomenout, jak se na poloautomatu vlastně řadí. Důvěru ve mě nemají ani ostatní a posílají mě zadní cestou na vedlejší tah. Ujistím je, že je to úplně v klidu, a s úsměvem a cukáním odjedu. Za chvíli už míjím Šindžuku i jiné vyhlášené čtvrti, do protisměru se omylem dostanu jen dvakrát a zanedlouho jsem doma v Ikebukuru.

Dopravní prostředek bych měla. Pokud ale nechci tu hromadu zavazadel, kterou jsem si přivezla z domu, nechat v Tokiu, musím na motorku namontovat nosič a připevnit připravený kufr a roury. Roury jsou ve skutečnosti odpadní trubky z Česka, řekla bych, že netušily, že jednou povezou moje kalhotky napříč Japonskem. Jestli je tam ovšem dostanu. Nějak mi nesedí nářadí.

Potřebuju čtrnáctku klíč. Jenže copak je tady nějaký hobbymarket? Mezi těmi králičími, kočičími a ptačími kavárnami nabývá hobby zcela jiného významu. Dostanu tip na železářství,

prý hned za rohem. Přijde mi to zvláštní, chodím tamtudy často a ničeho takového jsem si nikdy nevšimla. Když dojdu do cíle, je hned jasné, proč jsem ho dřív nezaznamenala. Tohle snad nemůže být obchod.

Vstup je zastlaný krabicemi a vevnitř z ulice vidím jen cosi, co připomíná kancelář plnou ohromných starých štosů papírů nebo možná obyčejný sklad. Nalevo je sice pár krabiček se šroubky, ale copak by tady mohli mít nářadí? Po jednom nervózním kolečku okolo bloku udělám první krok dovnitř. Starší muž je zahleděný do papírů a nezdá se, že by mě registroval.

„Vítejte," zamumlá, aniž by zvedl hlavu.

„Promiňte," začnu, aniž bych věděla, jak v té větě chci pokračovat. Konečně mi věnuje pohled, načež vytáhnu z kapsy třináctku klíč, přidržím mu jej v úrovni očí a dodám: „Máte?"

Říkám si, že by ze mě po roce japonštiny mohlo vypadnout něco sofistikovanějšího. Kupodivu to bohatě postačí.

„Ten samý?"

„Čtr… nást," opráším i číslovky. Nevím, jestli se stále divím tomu, kde stojím, nebo víc tomu, že se dá automaticky do hledání. Pečlivě prohledává jednu krabičku po druhé, nenachází nic.

„Počkejte chvíli," řekne mi a sedne si za stůl. Teprve teď si všimnu, že na pracovních stolech nejsou žádné počítače. Jen papíry a telefony. Ne mobilní telefony, ale klasické s drátem a sluchátkem. Muž vytočí číslo a pověří kolegu u protějšího stolu, ať zatím hledá dál.

Otylý kolega vstane a těžkopádně se sune k vysokému regálu. Do hledání se dá i pracovník, který doteď vykládal krabice. Nakonec hledají všichni tři společně.

Nějak se nemůžu zbavit pochybností, zda jsem jen někomu nevlezla do kanceláře a slušnost jim nedovoluje mě vyhodit.

„Máme třináctku," mávají vítězoslavně. Tu mám taky. Jsem si jistá, že hledání skončilo, čtrnáctka prostě není. Málem jsem už

na odchodu, když mi stejný muž znovu řekne: „Počkejte chvíli," a nato s rozběhem vystartuje na ulici.

Sleduju, jak jeho krátké nožičky kmitají neuvěřitelnou rychlostí jeden blok, dva bloky, až se mi ztratí z dohledu. Jsem zabořená do země na stále stejném místě ve dveřích a veškerá moje energie se soustřeďuje na to, abych si udržela vážnou tvář. Asi po minutě ho zahlédnu, jak zlehka kráčí nazpátek, a když si všimne, že ho pozoruju, opět se dá do divokého běhu. Koutky mi cukají ještě i ve chvíli, kdy mi už ukazuje čtrnáctku z jiného obchodu.

„Je to tak v pořádku?" zeptá se.

„Ano, v pořádku," převezmu klíč s vážností šlechtičny. Ukloníme se. Na kalkulačce naťuká cenu, s dalším úklonem si předáme peníze, třikrát si poděkujeme, a když mi začne vypisovat paragon, dojde mi, že takhle skutečně v Tokiu vypadá obchod s nářadím.

Klíč je mi houby platný. Nosič, který se snažím přidělat na motorku, je křivý a zaboha se nemůžu trefit do posledního závitu. S několika dalšími pokusy, které se táhnou tři dny, a úplně fialovými prsty to vzdávám. Potřebuju dílnu.

„To je ikebana," vysvětluje mi pan Minato třímající v ruce další květinu, když se zase potkáme v kuchyni, „musím ji každý den seříznout, vydrží pak déle."

Potom se rozpovídá o svých dětech, o přes dvacet let mladší manželce a zve mě k sobě domů na venkov. Zkouším si představit, že by takhle třeba majitel penzionu v Praze přímo naléhal, abych přijala pozvání k němu domů. Ne, ne, tohle je fakt divné. A přece, tady to působí tak nějak normálně. Často si v tom třináctimilionovém městě připadám jak na vesnici. Odpovím, že přijedu ráda, jen nejdřív musím sehnat dílnu.

Když se mi později v obchodě ozve z kapsy facebookové vyzvánění, udiveně to zvednu.

„Dobrý den, Dominiko, postarají se o vás v Harley-Davidson, domluvil jsem to," ozve se na druhé straně pan Minato. Plácnu se do čela, proboha, co asi tak v Harleyi řeknou, až jim tam přijedu s úplně novou hondou? Pan Minato se dušuje, že je všechno domluvené.

Za hodinu jsem tam a neříkají vůbec nic. Ještě než se stačím rozkoukat, dostanu do jedné ruky kafe a do druhé vdolek. Seznámím se s vrchním mechanikem, který mi přinese další kafe. Vysvětlím mu problém, on si nasadí rukavičky a následující čtyři hodiny mi plní jakékoliv přání, které si vymyslím.

Vrtá, brousí, piluje, povoluje, utahuje, s úsměvem na tváři, se stejně špatnou angličtinou jako já japonštinou a s neuvěřitelnou precizností. Takovou, že pokud bych si otevřela výkladový slovník, u slova preciznost bude jeho fotka.

Když už si připadám hloupě, že nemám nic na práci, dostanu další sladkost, velikou fialovou bramboru plněnou sladkým krémem. S nosem od krému se zabořím do plastového obalu a vtom se všechny harleye na heverech začnou třást.

Tancují zběsile a třepe se i vše ostatní, regály, nářadí i moje motorka. Napadne mě, že snad projíždí nějaký velký vlak. Za pár sekund to přestane, s mechanikem si vyměníme pohled, ale než stačí cokoliv říct, vše se dá znovu do pohybu.

Tentokrát si uvědomím otřesy i pod nohama, kouknu nahoru na strop haly a i tam se to hýbe, jako by se mi celý svět nakláněl doleva, doprava a já neměla nad ničím kontrolu.

Brzy je po všem. Napjatý výraz na mechanikově tváři vystřídá úsměv.

„Zemětřesení!" povídá vesele.

„Země… země… zemětřesení?" opakuju nejistě, jestli rozumím dobře.

„Zemětřesení," ujišťuje mě.

„Zemětřesení?!" zeptám se znovu nevěřícně.

Dá se do smíchu: „Jo, zemětřesení."

„Zemětřesení," opakuju si pro sebe.

Vrhneme se zpátky do práce a za chvíli je hotovo. Motorka je jako mávnutím proutku připravená na cestu. Teď ještě abych sebrala odvahu já.

Najednou potkávám klíče všude. V papírnictví, v podnicích vše za sto, a dokonce i v tučňákovi. Tučňák je slevový obchod otevřený dvacet čtyři hodin denně. V reálu se jmenuje Don Quijote, tučňáka má za maskota a je to vskutku snílek. Od podlahy ke stropu je narvaný zbožím, o kterém se nesnilo nikomu.

Vedle nářadí se dá na několika patrech pořídit kosmetika, pánská podprsenka, potah na volant, zvlhčovač vzduchu, sušená chobotnice nebo třeba prstové ponožky. I umělé vagíny. Od jejich prohlížení jsem nechtíc vyrušila muže a svou přítomností postupně vyhnala z erotické sekce všechny návštěvníky. Výčitky svědomí nemám, do klasického sexshopu mě nechtěli pustit, tedy aspoň ne do pater určených pro muže. Opravdu nerozumím tomu, proč bych se nemohla na vibrátory, honítka, výkonnostní lektvary a lubrikační gely s příchutí hořčice a majonézy dívat společně s nimi.

Pěšky se potloukám Tokiem, neustále nadšená jako malá holka na pouti. A shodou okolností tak teď i budu vypadat. Oblékla jsem si školní uniformu. Skládaná sukně velikosti japonského S se mi zarývá do břicha, jsem schovaná v převlékací kabince a zdráhám se vyjít ven. Kostým jsem si půjčila na šestém patře zábavního centra s arkádovými hrami a automaty s plyšáky. Na tohle podlaží mohou pro změnu jen ženy, aby je nikdo neobtěžoval. Poschodí

je plné fotobudek, ve kterých se dá nechat se v zapůjčeném převleku zvěčnit.

Sbírám odvahu. Kostým jsem na sobě měla naposled asi na základní škole, kdy jsem byla za šmoulu v bílých trenýrkách, ale tohle je přece jen něco trochu jiného. Předně mi není šest, ale dvacet šest, a pak mi asi ani nebude nikdo aplaudovat.

S hlubokým nádechem opustím kabinku, kdepak, koukají na mě dost divně. Pochoduju uličkami fotobudek a v nákupním košíku si nesu oblečení, ve kterém jsem přišla. Fotokabinek je na výběr snad dvacet a zdá se, že každá pořizuje fotky jiným objektivem a s trochu jinými efekty.

Naházím do jedné z nich peníze a na dotykovém displeji zvenku se objeví výběr různých póz. Nevím, k čemu to je dobré, ale něco tam naklikám. Hned nato mě obrazovka vyzve, ať vstoupím dovnitř. Zářivě bílá kabinka je prostorná a s foťákem na zdi se dá hýbat nahoru, dolů i jej různě natáčet. Vedle se mi začnou přehrávat vybrané pózy, asi abych zkrátka věděla, jak se správně nakroutit. Spoušť se zmáčkne několikrát a sama. Myslím, že je hotovo. Kde ale fotky vyzvednout, je trochu záhada.

Chodím kolem dokola kabinky, než do ní konečně najdu další vstup, daleko menší a zakrytý závěsem. Vevnitř je displej, na kterém si očividně fotky před vytištěním můžu ještě upravit.

Ne podle svých představ. Zvětšení očí je automatické, dobrovolné je jen jejich narovnání. Stejně jako při focení se i tady děje všechno rychle a na čas. Úpravy se schválí samy dřív, než se stihnu zorientovat, a fotky už se tisknou. Zklamaně zhodnotím, že už asi nemám reflexy šestnáctiletých, a trnu v napětí, co z otvoru v úrovni kolen vypadne.

O minutu později držím snímky v ruce a přiblble se usmívám nad tím, jak snadno jsem se stala dokonalou manga postavičkou. A podivuju se, jakou mám z toho radost.

V neděli je horko, jaké snad ještě nebylo, a k vlastnímu údivu jsem na cestě na exkurzi. Zpocená dorazím před vchod několikapatrové budovy, kde postávají jen tři Japonci. Asi žádný výlet nebude.

„Vy jste Dominika?“ osloví mě znenadání a poněkud ustaraně vysoký japonský děda.

„A-no,“ odpovím a rozhlížím se po dalších účastnících.

„Už jsem se bál, že nepřijdete! Tak jdeme!“

„Jdeme?“ opakuju, zatímco stařík zmizí ve dveřích budovy. Vydám se za ním do páchnoucího výtahu s prošoupaným šedým kobercem, který nás vyveze do jednoho z vyšších pater. Pochopím, že jsme v turistickém centru, a znovu pohledem hledám zbytek turistů.

„Můžeme s něčím poradit? Potřebujete něco?“ obrátí se na mě naléhavě žena v kostýmku od jednoho ze stolů.

„Já, já nepotřebuju vůbec nic. Já jsem tu s…“ otočím se. Děda se vypařil.

„Paní Dominika se zúčastní tour,“ vysloví tu absurdní skutečnost nahlas, když se zase objeví. Pak mi podá dva papíry s informacemi o exkurzi, které musím podepsat.

Nastoupíme zpátky do výtahu a vyrážíme. Sami dva. Já a děda, který vypadá úplně jako Clint Eastwood v Pašerákovi.

„Omlouvám se, že je dnes horko,“ pronese, jako by to byla jeho chyba, když mlčky ujedeme jednu stanici metrem a vyjdeme na prázdnou rozpálenou silnici.

Nikdo při smyslech by se teď nešel projít, ale my dva nejsme při smyslech. Tedy já určitě ne, nejspíš se každou chvíli rozteču a zůstane po mně jen špinavý flek. Clint to zvládá o dost lépe nebo na sobě aspoň nedává nic znát.

Na vylidněném nádvoří chrámu se mi pokusí přeložit jednotlivé nápisy na kamenech u brány, vzápětí ale zjistí, že znaky nezná. Napraví to proto vyprávěním o dvou legendách. Přes

zavřené dveře se snaží nahlédnout dovnitř a zpozorovat někoho, kdo by nám otevřel.

„Vyznáváte buddhismus?“ ptám se ho.

„Ehm, no, taky, ale…“ hledá slova, evidentně otázkou zaskočen, „od všeho trochu, nejsem asi zase tolik věřící. Jaké náboženství je v České republice?“

„V zásadě křesťanství, ale jsme asi nejvíce ateistická země na světě.“

„Ateistická? To slovo neznám.“

Ateismus mu popíšu cestou k dalšímu chrámu. Je u něj živěji, a dokonce se vedle tvoří fronta. Lidé stojí řadu na to, aby mohli ručníčkem omýt a pořádně vyleštit jakousi sochu.

„Dřív to bylo zadarmo, ale teď se za jedno omytí platí,“ vysvětluje, „taky už sochu několikrát vyměnili, protože ji návštěvníci zcela vydrhli.“ Vypadá to jako legrace. Na sekundu nebo dvě mám taky chuť popadnout ručníček a začít sošku otírat. Interaktivní expozice.

Po ochutnávce zeleného čaje naše rande vcelku logicky zakončíme v obchodě se spodním prádlem. Stojím s dědou Clintem mezi regály s červenými kalhotkami. Jsme tam nezpochybnitelně spolu a spolu si taky prohlížíme desítky nebo možná stovky nejrůznějších druhů babičkovských bombarďáků v křiklavě rudém odstínu.

Jsou prý oblíbené u japonských stařenek, protože jim dodávají energii čchi v jakémsi bodě pod pupkem. Milá prodavačka mi podá vysvětlující leták, který varuje před nošením zakoupeného prádla na noc, poněvadž je natolik stimulující, že by jeho nositel měl potíže usnout.

S myšlenkou na rozdováděné babičky v červených spoďárech překypující energií čchi mi dochází, že se to nějak začíná vymykat kontrole. Chci je. Potřebuju je. Chci si ty kalhotky koupit a tančit v nich dlouho do noci.

Musím odsud vypadnout.

Pryč, pryč z Tokia. Jsem tu tři týdny a je to jako droga. Většinu jsem toho ještě neviděla. Chci víc a je toho víc. A chci to všechno ještě jednou. Chci znovu jet tím vlakem tou tak ohromnou sci-fi scenérií, že všechny japonské hry najednou vypadaly jako obyčejná realita, chci znovu do muzea, kde jsem ztratila pojem o čase i prostoru, chci znovu pozorovat ty pravidelnosti, kdy se každý den ve stejný čas zaplní jinak prázdná místa davem, chci se pohoršovat nad falešným zpěvem kluků na ulici, chci se nechat hlasitě lákat na večerní slevy, chci vytáhnout plyšáka z automatu, chci zkusit tu plněnou křupavou tyčinku dole v metru, chci si v devítipatrovém knihkupectví číst o českém chlebíčku s hermelínem, chci ve tři ráno ze střechy pozorovat ztichlé ulice, chci jíst chapadla.

Chci to všechno. Jediné, co mě uklidňuje, je, že se do Tokia vrátím. Musím se vrátit. Až objedu Japonsko. Zabalím si svoje nové červené bombarďáky s kačerem na zadku a jedu.

チェコ人女性
ときがわから
ドミニカさん日本一周スタート!!
Šťastnou cestu
from
TOKIGAWA
SAITAMA
JAPAN

„Pojďte všichni ven, Dominika přijela!“ zvolá pan Minato.

Jedu pozdě. Bylo to jen sedmdesát kilometrů, dvě hodiny měly bohatě stačit. Jenže to jsem nepředpokládala, že budu co chvíli stavět na semaforu. Tolik světelných křižovatek snad nemají všechny ostatní země dohromady.

Abych nebloudila, zapnula jsem si navigaci, nějak se mi ji ale nedařilo přesvědčit, ať vydrží u angličtiny. Při každém pokusu se dřív nebo později přepnula do japonštiny. Rozpoznala jsem jediné slovo – hidari –, ale bylo to padesát na padesát, mohlo to znamenat buď doprava, nebo doleva. Pár kilometrů před cílem jsem ji naštvaně vypnula, to když začala navigovat s kadencí slov sportovního komentátora, a čínsky.

Stejně by asi nepomohlo, kdyby fungovala správně, adresu online mapy jen tak nenajdou a jediná přesnější informace byla před mostem doleva, dům uprostřed.

O padesát minut pozdě, ale jsem tu, v Tokigawě. Vypadá to asi jako Frýdlant nad Ostravicí říznutý Indonésií. Nechápu, že jsem takový kousek od Tokia a veškerá divokost se vytratila. No, možná ne veškerá, pan Minato vyprávěl, že místního holiče